

jó ember volt és milyen nagy lélekkel viselte a keresztet, amivel megterhelte az Úr. A beszéd közben én mindig arra a napra gondoltam, amikor elfogott az uccán. Mikor a pap arról beszélt, hogy milyen kötelességtudó, jó hazafi volt, az ő szavai csengtek a fülemben:

— Legyél mindig szófogadó és te is kaphatsz ilyet . . .

A rémületes emlékezés hatása alatt én is sirni kezdtem és együtt hullattam könnyeimet anyámmal, aki egyre ezt hajtogatta a pap beszéde alatt:

— De szépen mondja . . . Istenem, de nagyon szépen mondja . . .

Darvas József

Utolsó szavak

*Ó, nem ilyen halálra vártam én.
Úgy képzeltem e percet valaha,
Hogy fetrengve hős eszméim között,
A jelt, a titkot majd tovább adom,
Melyért érdemes veszni másnak is.
A győzelemre nem vártam soha,
Mert tudtam én, kemény barátaim,
Hogy ostobává tesz a diadal,
S a győztes bosszúra vágyik csupán.*

*Harcot akartam: karcsú napokat,
Amelyek ott lebegnek kényesen
A történelem lapjai felett.
Vártam, mikor bontja ki kék haját,
S ruháinak gyönyörű kapcsait,
A küzdelem egy oly férfi előtt,
Ki nem jajong a sebei miatt,
S szomjazni tud, míg nyelve fölreped.*

*Ó, mélyen izzó nehéz képzelet,
Bennem fel többé sohasem idézd
E gyermekesen hősi képeket.
A síró táj homokja csikorog,
Amint megverten kullogok tovább
Akár csak az elbocsájtott cseléd.
Ki munkakönyvét s batyúját viszi,
S pirulva, félszegen, mégegyszer visszanéz.*

Forgács Antal